

El Diacrític | | Actualitzat el 11/03/2020 a les 13:41

Corre, corre!

Joan Iborra lamenta que les curses de muntanya també hagin entrat en la «trampa» de la dinàmica competitiva fins i tot entre elles mateixes, sense tenir en compte components com l'estima per la natura que les havien caracteritzat en els seus inicis

Participants en la cursa de les 3 Comarques d'Alpens | Albert Santamaria

Vivim en el temps del «Corre, corre!». Tot ha de ser ràpid, tot ho volem per ara mateix. Vivim en el temps del «I jo més!». En el temps de la competició com a mesura de totes les relacions humanes. Competir per a guanyar, competir per a vendre més que els altres, competir per a comprar a millor preu, competir per a ser qui s'ho passa més bé, qui viatja a més llocs i als indrets més exòtics... La frustració arriba quan veiem que no es compleixen les nostres exagerades expectatives.

El món de les curses és un mirall d'aquesta cultura. Córrer curses és, per definició, una competició. El problema és quan s'oblida que córrer hauria de ser només un joc, una manera de passar-ho bé buscant l'autosuperació, sí, però buscant especialment el gust de córrer per córrer. Quan es perd la perspectiva es pot arribar a fer veritables besties en nom de l'esport. El dopatge n'és l'exemple més punyent, especialment quan aquest dopatge es dona a nivell amateur, no professional. Llavors, la paradoxa és colossal, increïble!

A nivell d'organitzadors de curses es cau en la mateixa trampa. Sembla «normal» que les curses acabin fent el mateix que fa la societat: competir entre elles per a ser la que té més inscrits, competir per a tenir els millors espònsors, els millors regals, la bossa del corredor més plena, els millors premis, els millors i més mediàtics corredors i corredores. Competir per a ser la cursa que

millor es ven i la que, a poder ser, obté més beneficis.

Hi va haver un temps en el que les curses de muntanya es distanciaven d'aquesta dinàmica. Penso especialment en els inicis, els anys 80-90. Els corredors de muntanya tenien la fama de ser uns *rarets*. Només eren quatre esbojarrats mal comptats, quatre *nois inadaptats* als que no agradava córrer per l'asfalt. De les noies, llavors, ni se'n parlava, tot i que ser-hi, hi eren. A les curses de muntanya destacaven, sobretot, les ganes de passar-ho bé, les ganes de connectar amb el bosc, amb la Natura, amb la Muntanya. El rellotge era, en aquell ambient, una eina secundària, més aviat una nosa.

Ara, les curses de muntanya han agafat la mateixa dinàmica que les curses d'asfalt. S'ha disparat el nombre de participants, s'han disparat les vendes de material, els interessos comercials, el *postureig* a les xarxes, la competició per sobre de tot.

Arriba un punt que tanta competició, cansa. De fet, cada vegada surten més curses que trenquen amb aquesta dinàmica. Penso, per exemple en curses com la Kedada Trail de Castellterçol o com les Punk-Trail en general. Moltes vegades, sense inscripcions, sense premis, però sempre amb molt de bon rotllo i amb moltes ganes de gaudir del córrer i de la muntanya.

Algunes curses, defensen aquesta idea del córrer des de fa ja molt de temps. A Alps, des de fa 31 anys. A la gent del Trail 3 Comarques li agrada la muntanya i la natura per sobre de tot. No interessa la visió comercial que es dona actualment a les curses. La competició de la gent s'entén, només com un joc, com una motivació complementària. Per aquest motiu, per exemple, no s'hi han donat mai premis en metàl·lic. Per aquest motiu, per a l'organització és tan important el primer com l'últim.

Natura, Muntanya, Amistat, Companyonia, Bon rotllo... aquesta és la premissa, aquest és el paradís. La resta són *cuentos xinos*.